

Robert Anton WILSON & Robert SHEA – *Illuminatus 1–3*

Oko v pyramidě (přeložil Tomáš Hrách)

Zlaté jablko (přeložil Tomáš Hrách)

Leviathan (přeložil Petr Pálenský)

Mařa 1998–2003

Zlaté jablko (výňatek)

přeložil Tomáš Hrách

„Někteří lidé jsou proti antraxu-lepře-pí přirozeně imunní, pane prezidente,“ hlásil Filiariusus. „Bohužel tito lidé pak slouží jako bacilonosiči. Tři takové jsme našli přímo na základně a máme matematickou, vědecky nenapadnutelnou jistotu, že čtvrtý je na útěku.“

Lidem od FBI a CIA všichni lhali, pane. Všichni se obávali trestu za různé činnosti, jež naše zákony zakazují. Jejich výpovědi nelze žádným způsobem pozměnit ani uspořádat, aby do sebe zapadaly. Každý svědek o něčem lhal, obvykle hned o několika věcech najednou. Pravda je zcela jiná, než se zpočátku zdálo. Zkrátka a dobře, vláda jako represivní nástroj měla od samého začátku deformující vliv – ke zjištění míry takto způsobené deformace jsem musel použít postupy matematické teorie informací. Domnívám se, že to, co jsem nakonec odhalil, lze zobecnit: žádný vládnoucí orgán nemůže nikdy získat přesné vylíčení situace od těch, jimž vládne. Z pohledu komunikační analýzy není vláda nástrojem zachování zákonnosti a pořádku, ale zákonnosti a nepořádku. Je mi líto, že to musím říkat takhle tvrdě, ale na tyto skutečnosti je třeba pamatovat pro případ, že by se podobná situace ještě někdy opakovala.“

„Mluví jako za... *tracenej* anarchista,“ zabručel viceprezident.

„Skutečnost je se sedmadvadesátiprocentní pravděpodobností následující,“ pokračoval Filiariusus. „Doktor Mocenigo měl pouze jeden kontakt a ta žena zemřela. FBI vychází ze správné hypotézy: její společník v obavě, že by mohl být vystaven pozornosti pořádkových orgánů, její tělo někde ukryl, pravděpodobně v poušti. Kdyby byla prostituce legální, nemuselo k téhle hrůze vůbec dojít.“

„Říkal jsem, že je to za... *tracenej* anarchista,“ úpěl viceprezident. „A k tomu ještě sexuální maniak!“

„Ten společník, který mrtvolu ukryl,“ vykládal Filiariusus, „je náš čtvrtý bacilonosič – sám je proti chorobě imunní, avšak pro ostatní představuje smrtelné nebezpečí. Právě on nakazil pana Chaneyho a doktora Naismithe. S největší pravděpodobností nejde o prostitutku. Tito dva muži lhali mimo jiné proto, že věděli, co od nich chtějí zástupci vládních orgánů slyšet. Pokud jsou lidé ovládáni, vždycky *říkají* a *dělají* právě to, o čem se domnívají, že se od nich očekává – další důvod, proč dělá vládě takové potíže dovést se o čemkoli pravdu.“

Po zadání všech dostupných údajů do počítače zbývá jediná hypotéza, která neodporuje matematické logice, totiž ta, že oním čtvrtým bacilonosičem je zmizelý kuplíř pan Carmel. Vzhledem k tomu, že sám nevykazuje žádné příznaky, nemá ani tušení, že je přenašečem nejzhubnější nemoci na světě. Z nějakých důvodů, které zná jen on, se skrývá od chvíle, kdy ukryl tělo té ženy. Nejspíše se obával, že tělo bude nalezeno a on sám bude obviněn z vraždy nebo zabití. Může mít ovšem i jiné pohnutky, které s jejím úmrtím nemusí vůbec souviset. S jinými lidmi přišel do styku pouze dvakrát. Domnívám se, že jeho kontakt se slečnou Quintovou vycházel z jejich profesionálního vztahu – buďto ji udeřil, nebo s ní měl pohlavní styk. Ke kontaktu s doktorem Naismithem a panem Chaneyem došlo zřejmě náhodou – možná někde ve výtahu, jak naznačil pan Despond. Jinak se uchýlil, abychom tak řekli, do podzemí.

Proto jsme také našli jen tři případy onemocnění místo oněch milionů, jichž jsme se obávali.

Zbývá však ještě vyřešit jeden problém. Carmel je imunní, takže se nedoví, že má tu nemoc, dokud mu to někdo neřekne, a nakonec se bude muset někde ukázat. Až se to stane, okamžitě se o tom dozvíme, protože v jeho okolí dojde k vypuknutí epidemie antraxu-lepřepí. V tom okamžiku začne celá tahle hrůza znovu od začátku.

I na základě počítačových dat mohu prohlásit, že naši největší nadějí je zveřejnění celého případu. Musíme se smířit i s propuknutím paniky, kterého jsme se tolik báli. Veškerá komunikační média v zemi musí dostat úplná fakta o této záležitosti a do všech míst je třeba rozeslat Carmelův popis. Je to naše poslední šance. Ten člověk je chodící Vynález zkázy a musíme ho najít.

Psychologové a sociální psychologové zadali do počítače veškeré relevantní údaje jak o tomto případě, tak o jiných případech vypuknutí paniky a epidemií v minulosti. Z nich lze s třidevadesátiprocentní pravděpodobností odvodit závěr, že panika bude mít celonárodní rozměry a všude bude třeba vyhlásit stanné právo. Prvním krokem musí být uvalení domácího vězení na všechny liberály v Kongresu a úplné zrušení všech pravomocí Nejvyššího soudu. Do každého města musí být vyslány jednotky armády a Národní gardy s pravomocí vetovat jakákoli rozhodnutí místních orgánů. Zkrátka a dobře, do skončení tohoto stavu nouze musí být veškerá demokracie dokonale potlačena.“

„Žádný anarchista,“ mínil ministr vnitra. „Smradlavej fašista.“

„Je to realista,“ prohlásil prezident, dnes nebývale bystrý, vnímavý, jiskřící vtípem a především zfetovaný na sám práh schizofrenie díky kombinaci svých obvyklých tří uklidňujících prostředků, silnější dávky amfetaminu a těch rozkošných malých demerolových tabletek. „Jeho návrh začneme realizovat okamžitě.“

A tak byly k ledu odloženy poslední potrhané zbytky Listiny práv, které se dožily čtvrtého desetiletí studené války – pouze dočasně, jak se domnívali přítomní. Toho dne, známého jako Čarodějnice neboli *Walpurgisnacht*, dr. Filiarius, jemuž se mezi Dávnými osvícenými vizionáři bavorskými říkalo Gracchus Gruad, dokončil projekt zahájený na Hromnice, kdy byl doktoru Mocenigovi propašován do hlavy první sen o antraxu-lepřepí. Illumináti měli pro tato data své vlastní, starobylejší názvy, a samozřejmě předpokládali, že Listina práv bude potlačena na věčné časy.

(Dvě hodiny předtím, než dr. Filiarius hovořil s prezidentem, sešli se na starém ingolstadtském hřbitově čtyři z pěti světových Illuminati Primi; pátý se nemohl dostavit. Shodli se na tom, že všechno probíhá podle plánu, avšak je tu jeden problém: nikomu z celého řádu, ať už měli mimosmyslové vnímání sebevyvinutější, se nepodařilo vystopovat Carmela. Nejstarší z nich se opřel o náhrobek – na němž kdysi Adam Weishaupt pořádal tak jedinečný obřad, že jeho psychické vibrace pronikly do všech citlivých duší té doby a vedly ke vzniku pozoruhodných literárních děl jako Lewisův *Mnich*, Maturinův *Melmoth*, Walpolův *Otrantský zámek*, *Frankenstein* paní Shelleyové a *Sto dvacet dní Sodomy* markýze de Sade – a pronesl: „Pořád ještě to nemusí vyjít, pokud ho nějaký obysmr najde dřív, než stačí nakazit pár měst.“ Obysmr byla zkratka označující potomky těch, kdo nepatřili k původnímu Nepřerušnému kruhu, a znamenala *obyčejný smrtelník*.

„Jak to, že ho žádný z našich jasnovidců nemůže najít?“ divil se druhý. „Copak nemá žádné ego, žádnou duši?“

„Vysílá určité vibrace, ale ty nejsou tak docela lidské. Kdykoli se nám zdá, že jsme je zachytili, většinou jde o bankovní trezor nebo domácí sejf nějakého paranoidního milionáře,“ opáčil nejstarší.

„Stejný problém začínáme mít s většinou Američanů,“ poznamenal třetí zasmušile. „S tímhle národem jsme se opravdu vyznamenali. Zaměřili se na ty cáry papíru tak silně, že už žádné jiné psychické podněty nevnímají.“

Tehdy se ozvala čtvrtá přítomná osoba: „Neprofadejme malomyslnosti, bratři. Plán je skoro dokončen a to, že tomuto muži chybí běžné vlastnosti obysmrů, nám jenom poslouží, až

ho dostaneme. Nulové ego znamená nulový odpor. Budeme s ním moci manipulovat podle libosti. Hvězdy nám přejí, Ten, jehož jméno nesmí být vysloveno, je netrpělivý, a my se musíme činit.“ Mluvila s nadšením v hlase.

Ostatní přikývli. „*Heute die Welt, Morgens das Sonnensystem!*“ vykřikl nejstarší odhodlaně.

„*Heute die Welt,*“ opakovali ostatní, „*Morgens das Sonnensystem!*“)

Ovšem o dva dny dříve, když *Leif Erikson* opouštěl Atlantik a vplouval do podzemního Valusijského oceánu pod Evropou, poslouchal George Dorn úplně jiný chór. Jak mu Mavis vysvětlila předem, šlo o každotýdenní Agape Ludens neboli diskordánské Hry lásky, k nimž byla jídelna speciálně vyzdobena pornografickými a psychedelickými plakáty, křesťanskými, buddhistickými a indiánskými vzory, balónky a lízátky zavěšenými u stropu na zářivě barevných šňůrkách, votivními obrazy diskordánských světců (včetně Nortona I., Sigismunda Malatesty, Viléma Akvitánského, Čuang-c', soudce Roye Beana, různých ještě méně známých historických osobností a mnoha goril a delfinů), pugéty růží, forzýtií, mečíků a orchidejí, propletenými dubovými větvemi se žaludy, tykvemi a pochopitelně i velkým množstvím zlatých jablek, pětiúhelníků a chobotnic.

Hlavním chodem byl ten nejlepší aljašský humr s neuburskou omáčkou, jakého George kdy ochutnal, jen lehce poprášený špetkou panamské červené trávy. Mezi stoly putovaly mísy plné sušeného ovoce, sýrů a jednohubek s lahodným kaviárem, jaký George ještě nikdy nejedl („Jenom Hagbard ví, kde se ti jeseteři třou,“ vysvětlovala Mavis), a to vše se zapíjelo směsí japonského čaje Mu ze sedmnácti bylin s peyotlovým čajem indiánského kmene Menomenee. Zatímco se všichni cpali, smáli se a pomalu, ale jistě se sjížděli na šrot, Hagbard – evidentně spokojený s tím, že se jemu a PRÚSERu podařilo lokalizovat „ten problémek v Las Vegas“ – s veselou myslí zahájil náboženskou část Agape Ludens.

„Ram-ta-dam-tam,“ spustil. „Buď pozdravena Eris!“

„Ram-ta-dam-tam,“ začala posádka zvesela, „buď pozdravena Eris!“

„*Sja-dasti,*“ odříkával Hagbard, „vše, co vám pravím, je pravda.“

„*Sja-dasti,*“ opakovala posádka, „buď pozdravena Eris!“ George se rozhlédl: viděl kolem sebe příslušníky tří nebo pěti ras (podle toho, ke které škole fyzikální antropologie se hlásíte) a dobrých padesáti národností, avšak pocit bratrství a sesterství byl silnější než všechny rozdíly a vytvářel harmonii podobnou hudebnímu přechodu.

„*Sja-davak-tavja,*“ říkal Hagbard. „Vše, co vám pravím, je lež.“

„*Sja-davak-tavja,*“ připojil se George, „buď pozdravena Eris!“

„*Sja-dasti-sja-nasti,*“ propěvoval Hagbard. „Vše, co vám pravím, je bez významu.“

„*Sja-dasti-sja-nasti,*“ souhlasili všichni, někteří s lehkým posměchem, „buď pozdravena Eris!“

Kdyby se v baptistickém kostele u nás v Nutley pořádaly takovéhle bohoslužby, uvažoval George, nikdy bych v devíti letech mámě neřekl, že náboženství je podvod, a ušetřil bych si tu nepříjemnou hádku.

„*Sja-dasti-sja-nasti-sja-davak-tav-jaska,*“ zpíval Hagbard. „Vše, co vám pravím, je pravda, lež i bez významu.“

„*Sja-dasti-sja-nasti-sja-davak-tav-jaska,*“ odpověděla změt' hlasů. „Buď pozdravena Eris!“

„Ram-ta-dam-tam,“ opakoval Hagbard tiše. „Má někdo nějaké nové zaříkadlo?“

„Zdráv buď humr s neuburskou,“ vykřikl hlas s ruským přízvukem.

To se okamžitě ujalo. „Zdráv buď humr s neuburskou,“ volali všichni.

„Zdrávy buďte, vy zasraný nádherný růže,“ nadhodil oxfordsky znějící hlas.

„Zdrávy buďte, vy zasraný nádherný růže,“ přidali se ostatní.

Slečna Mao povstala. „Papež je hlavní příčinou protestantství,“ odříkala tiše.

Její slova se také setkala s bouřlivým přijetím; všichni se k ní připojili a nějaký člověk z Harlemu zařičel: „To je *vono!*“

„Kapitalismus je hlavní příčinou socialismu,“ recitovala slečna Mao o něco sebejistěji. I tahle hláška měla úspěch, zkusila tedy: „Stát je hlavní příčinou anarchie,“ což vyvolalo další bouři nadšení.

„Vězení se staví z kamenů zákona a bordely z cihel náboženství,“ pokračovala slečna Mao.

„VĚZENÍ SE STAVÍ Z KAMENŮ ZÁKONA A BORDELY Z CIHEL NÁBOŽENSTVÍ,“ neslo se síní.

„To poslední mám od Williama Blakea,“ pravila slečna Mao tiše a posadila se.

„Ještě někdo?“ ptal se Hagbard. Nikdo se nepřihlásil, a tak po chvíli pokračoval: „Dobrá, v tom případě proslovím své týdenní kázání.“

„Kecy!“ zařval nějaký Texasan.

„Plky!“ přidala se k němu jakási Brazilka.

Hagbard se zamračil. „To jste se zrovna nepředvedli,“ poznamenal smutně. „To jste vážně tak pasivní, že tu hodláte jen tak dřepět na zadku a nechat mě, abych vás unudil k smrti?“

Texasan, Brazilka a několik dalších vstalo. „Jdeme si uspořádat orgii,“ oznámila Brazilka stručně a skupinka odešla.

„To mě teda podržte, to jsem rád, že se v těchhle starejch neckách najde ještě kapka života,“ ušklíbl se Hagbard. „A vy ostatní – kdo mi dokáže bez jediného slova vysvětlit, v čem spočívá hlavní omyl iluminátů?“